

Sirdīs brūces vēl nav sadzijušas. Arī pēc daudziem gadiem rētas vēl paliek tiem, kam Aizvesto piemiņas diena, 14. jūnijs, vienmēr saistīties ar briesmām, teroru un ļaunuma brutālo varu.

1948. gadā, Vācijas bēgļu nometnē, Latvijas ev. Lut. Baznīcas Virsvalde, archibīskapa Dr. theol. T. Grīnberga vadībā, izdeva grāmatu “*Gaisma Tumsībā*”. Grāmatā katrai dienai tika dots savs Bībeles pants. Vēlāk, kad 14. jūnijs pārtapa par Tautas sēru un Aizvesto piemiņas dienu, tai tika

izvēlēts cits Bībeles teksts, lai vēl pilnīgāk varētu iedrošināt daudz cietušo sirdis. Citēju mācītāja Valda Mežezera vārdus, kas rakstīti zem šai dienai izmeklētā Bībeles panta:

*“Tiešām, mana dvēsele ir klusu uz Dievu, no Viņa nāk man pestīšana.
Tiešām, Viņš ir mans akmens kalns un mans pestītājs, mans patvērums,
ka es daudz nešaubīšos.” (Ps 62:2,3)*

“Tanīs brīžos, kad domājam par savas dzimtenes traģēdiju, Latvijas vārds mūsu dvēselēs kļūst asarām nenodzēšama uguns. Kas var aizstāt mūsu mātes un tēvus, māsas un brāļus, ko ļauna vara aizrāva no mūsu vidus baigajā gadā, kas var aizstāt kritušos tēvuzemes varoņus, un beidzot – kas var aizstāt mūsu dzimteni, no kuņas esam izdzīti, kuņā tagad

“uz katras zemes pēdas asa sāpju puķe zied”?

Kas var mūs tad pilnam mierināt? Vienīgi Dievs, un līdz Viņam varam pacelties, ja mums kā psalmistam “dvēsele ir klusa uz Dievu,” un tāds stāvoklis sasniedzams, kad mūsos rodas atziņā, ka arī par likteni – personīgo un tautas – un visas cilvēces traģēdiju lielāks ir Mūžīgais Kungs, uz kuņu varam paļauties kā uz akmens kalnu pārvērtību pilnajā dzīvē.

Kad es Dievu apzinos kā savu patvērumu, kā savu izpestītāju pat vistumšāko notikumu jūklī, tad es par Viņu nešaubos, mana dvēsele patiesi spēj palikt klusa, un manī mīt Dieva bērna paļāvība, spēks un miers. Lai Dievs šīs dāvanas bagātīgi piešķir, kad nomāc pārdomas par Latvijas upuru dienu, dzimtenes Golgātu.”

Varam tikai iedomāties, cik viņa domas toreiz nesa svētību, bet vēl šodien viņa vārdi mūs uzrunā un iedrošina. Paldies Dievam, mēs nepiedzīvojam tādas traģēdijas kā toreiz - 1941. gadā un vēl ilgi pēc tam piedzīvoja mūsu latvju tauta. Bet mums liekas, visa pasaule ap mums tik strauji pārvēršas, ka daudziem ir bailes, neziņa, dziļas raizes par nākotni. Aug nepacietība, ilgas pēc taisnības, pēc miera. Mācītājs Mežezers atgādinātu: Mūžīgais Kungs ir un būs lielāks par likteni...

Dievs Svētais Gars, lūdzu, šodien dāvini mūsu sirdīm līdzjūtībā tuvoties tiem, kam vēl sāp, kad kopā pieminam varmācības un nežēlīgas varas upurus, visus, kas tika terorizēti, nomocīti, nogalināti, atrauti no savām ģimenēm un aizvesti tālu no dzimtenes. Mēs viņus pieminam, Debestēvs, lai arī tie, kas viņus mocīja, zinātu, ka mīlestība spēcīgāka par nāvi, jo viņi dzīvo arvien mūsu atmiņās un sirdīs. Paldies, Tēvs, ka bija cilvēki, kas neaizmirsā cietējus un gādāja par latvju bēgļiem, kas izdzīti no tēvzemes. Kungs Jēzu, māci mums, kā citam citu stiprināt. Palīdzi mieru vairojot pasaulē, bet liec mums iedegties pret netaisnību, kad kādam jācieš, jo otrs ir stiprāks. Paldies, ka arī šinī laikā Tu esi mūs svētījis un žēlastībā sargājis. Nāc līdz mums, Kungs, atjauno mūsu cerību un stiprini ticību. Svētī, Dievs, Latviju un šo pasauli, kas mums visiem viena. Svētī to un pasargā no ļauna, no visa, kas radītu jaunas brūces sirdīs, jaunas sāpes dvēselēs. To lūdzam, Tēvs, no sirds. Āmen.

+Lauma

Foto: Baiba Rēdmane

